

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Les Laboratoires Servier**, se sídlem rue Garnier 22, Neuilly-sur-Seine, Francie, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2010, č. j. 9 Ca 421/2008 - 75, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

### O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2008, č. j. MZDR 26189/2008, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 3. 6. 2008, sp. zn. SUKLS9439/2008, jímž byl léčivý přípravek PRESTARIUM NEO, doplněk názvu: POR TBL FLM 30x5MG, kód SÚKL 0101205, zařazen do referenční skupiny č. 25/2 a byla mu stanovena úhrada ze zdravotního pojištění ve výši 112,80 Kč.

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2008, č. j. MZDR 26190/2008, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. SUKLS9438/2008, jímž byl léčivý přípravek PRESTARIUM NEO FORTE, doplněk názvu: POR TBL FLM 30x10MG, kód SÚKL 0101227, zařazen do referenční skupiny č. 25/2 a byla mu stanovena úhrada ze zdravotního pojištění ve výši 150,60 Kč.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 3. 2010, č. j. 9 Ca 421/2008 - 75, všechna shora uvedená rozhodnutí žalovaného a Státního ústavu pro kontrolu léčiv zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Rozsudek Městského soudu v Praze podle žalovaného napadá základní principy a pravidla řízení o stanovení výše a

podmínek úhrady z veřejného zdravotního pojištění pro léčivé přípravky, a jako takový je schopen vyvolat kolaps celého systému. Valnou část argumentů žalobce označil žalovaný za účelovou s cílem pozdržet právní moc rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv, aby nadále alespoň několik měsíců platila úhrada stanovená podle předchozích právních předpisů. Podle žalovaného lze proto důvodně předpokládat, že právní moc a zejména vykonatelnost napadeného rozsudku povede k vlně odvolání proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv, jakož i k vlně žalob proti rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví vedených ze spekulativních důvodů. V současné době probíhá revize úhrad z veřejného zdravotního pojištění a žalovaný očekává, že i ona by byla stižena vlnou podání a odvolání s totožnými námitkami, jaké použil žalobce a kterým přisvědčil Městský soud v Praze. Jelikož tato revize zahrnuje téměř všechny hrazené léčivé přípravky, kterých je několik tisíc, považuje žalovaný za nutné, aby probíhala podle přesně vymezeného a striktně dodržovaného harmonogramu, který zajistí dodržení rovných podmínek pro všechny léčivé přípravky a všechny účastníky. Nepřiznání odkladného účinku tak může mít za následek újmu na právech jednotlivých účastníků a mnoha set milionovou škodu na systému zdravotního pojištění, pokud by revize systému nebyla provedena včas. Žalovaný dále poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v obdobné věci přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek (věc vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Ads 48/2010, pozn. soudu).

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel argumentaci žalovaného týkající se důvodů pro přiznání odkladného účinku a namítl netransparentnost postupu žalovaného při stanovení základní úhrady. Konstatoval, že přiznání odkladného účinku může vyvolat škody a vyšší náklady z prostředků z fondu veřejného zdravotního pojištění. Žalobce nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť intenzita zásahu do jeho práv a práv dalších subjektů, zejména pacientů, v důsledku pokračování nesprávného a netransparentního způsobu stanovování úhrady je velmi vysoká. Doplnil, že žalovaný ani po nabytí právní moci napadeného rozsudku nerespektuje jeho závěry a rozhoduje v přímém rozporu s nimi.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce jako účastníka správního řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky.

Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nenahraditelné újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1255/2007, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), pak zásadně platí, že *„zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.“*

V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doslova uvedl: *„Jiná je ovšem situace, kdy by Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno. V tu chvíli se věc dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný.“*

Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti (*i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce, srov. citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu*).

Vedle výše uvedeného zohlednil v daném případě Nejvyšší správní soud také argumenty žalovaného, podle nichž vykazuje napadený rozsudek výrazný potenciál ovlivnit celý systém úhrady léčiv z veřejného zdravotního pojištění, resp. základu, na nichž je vybudován. Rovněž v zájmu stability a zachování funkčního chodu systému do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti se tak přiznání odkladného účinku jeví jako žádoucí.

Veden výše popsanými úvahami dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důsledky napadeného rozhodnutí mohou představovat pro žalovaného nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Současně usoudil, že přiznání odkladného účinku se nedotkne

nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentům žalobce proti přiznání odkladného účinku, neboť otázka správnosti a transparentnosti postupu žalovaného bude předmětem meritorního přezkumu napadeného rozsudku, jehož výsledek nelze při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku předjímat.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud v souladu s právním názorem vysloveným v jeho usnesení ze dne 13. 5. 2010, č. j. 3 Ads 48/2010 - 198, rozhodl tak, že kasační stížnosti podané žalovaným proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2010, č. j. 9 Ca 421/2008 - 75, odkladný účinek přiznal.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu